

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1248/2020
18.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић адвокат из ..., против туженог Акционарског друштва за железнички превоз робе „Србија карго“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3125/19 од 02.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3125/19 од 02.12.2019. године тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** прсуда Основног суда у Вршцу П1 224/19 од 30.09.2019. године у другом и трећем ставу изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име трошкова поступка по ревизији исплати тужиоцу износ од 59.930,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 224/19 од 30.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, усвојен је прецизирани тужбени захтев тужиоца АА из ... и обавезано тужено Акционарско друштво за железнички превоз робе „Србија карго“ Београд да тужиоцу исплати на име накнаде за исхрану у току рада и на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.09.2015. године до 31.03.2017. године новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом н сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате, све у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 103.220,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до дана коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3125/19 од 02.12.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Вршцу П1 224/19 од 30.09.2019.

године у ставу другом изреке и одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражи да се обавезе тужени да му за период од 01.09.2015. године до 31.03.2017. године исплати накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Вршцу П1 224/19 од 30.09.2019. године и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 103.220,00 динара са затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 36.360,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је привредно друштво настало статусном променом „Железнице Србије“ АД Београд и анексом број 4 уговора о раду од 01.09.2015. године преузело је тужиоца као послодавац следбеник. Наведеним анексом предвиђено је да тужилац има права и на друга примања из радног односа у складу са колективним уговором за „Железнице Србије“ АД, који је (члан 57. став 2) предвиђено да је у вредност једног радног часа укључена и вредност исхране у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора. У обрачуна зараде тужиоца висина накнада није исказана у номиналном износу, нити је тужени исказао структуру вредности једног радног сата.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 104. став 1, члана 105. и члана 118. тачке 5. и 6. Закона о раду усвојио тужбени захтев, са образложењем да тужени није обрачунао и исплатио тужиоцу накнаду за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, а висину истих утврдио применом параметара из ранијег општег акта који се примењивао на запослене код туженог.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев. По налажењу тог суда, тужени је у спорном периоду обрачунавао и тужиоцу исплаћивао спорне накнаде у складу са колективним уговором, а пропуст послодавца да у обрачуна зараде исказе податке по овим основима не води закључку да утврђене накнаде нису исплаћене.

По схватању Врховног касационог суда, основано се изјављеном ревизијом указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“, број 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачке 5. и 6.) које морају бити исказане у обрачунском листу запосленог. Послодавцу је остављена могућност да својом одлуком одреди висину тих накнада, и она мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место.

Одредбом члана 57. Колективног уговора туженог предвиђено је да је у вредност једног радног часа укључена и месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час.

Из овако одређена вредности радног часа не може се утврдити који износ представља накнаду за трошкове исхране и регреса за коришћење годишњег одмора, јер исти нису исказани у номиналним износима. Тужени током поступка није доставио суду одлуку о висини ових накнада, као ни судском вештаку ради излазе налаза и мишљења, из чега се може основано закључити да такву одлуку није ни донео. То не искључује право тужиоца на исплату ових накнада, а не може се прихватити да су тужиоцу ове накнаде исплаћене кроз висину цене рада, с обзиром да се тужени није изјаснио о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и трошкова исхране у току рада номинално исказао у платној листи тужиоца, како је то предвиђено Законом о раду. С тога се може закључити да је тужени, у погледу исплате спорних накнада, законске одредбе примењивао на штету тужиоца.

Пошто Колективни уговор туженог не садржи конкретну регулативу која утврђује висину спорних накнада, тужилац може потраживати накнаду у нето износима према параметрима из ранијег Колективног уговора. Тужилац је тужбени захтев поставио у висини износа накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, утврђених на основу на налаза и мишљења вештака-применом тих параметара. Зато је тако постављени тужбени захтев основан.

Сходно изложеном, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији и зато има право на трошкове тог поступка, у складу са чланом 153. став 1. и чланом 154. ЗПП, у укупној висини од 59.930,00 динара-за састав ревизије 12.000,00 динара, за судску таксу за ревизију 19.172,00 динара и за судску таксу за одлуку по ревизији 28.758,00 динара, све одмерено према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи. Из наведених разлога, на основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић